

Üdvözlő versek

454.

A'

KNY-18-

00207

VÉDELME^T KÉRO

MAGYAR HAZA

SZERETŐ FIAIHOZ.

PÉTSETT

ÖZVEGY ENGEL KRISTINA' BETŰIVEL. 1800.

Hungaria ad veros suos filios.

— — — — succurrite nati!

Nec sinite, ut pessum quod mihi restat, eat.

KNY-18-00207

TEKÉNTETES, NEMES ÉS NEMZETES
KAJDACSI
KAJDACSÝ ANTAL URNAK

A' CSÁSZÁRI KIRÁLYI FELSÉG' TANÁCSNOKJÁNAK,
ARANY, SARKANTYUS VITÉZNEK, TEK.
NEMES BARANYA VÁRMEGYE' ELSŐ
ALL - ISPANNYÁNAK

Mély tisztelettel ajánlja csekély Versét

Kardosfalvai KARDOS ALOYS.
Királyi Nevendék.

Hogy ha nekem számos szolgám, vagy alatta valóim
Volnának; szolgám, és az alatta valóm
Vér ontó fegyvert mindnyája ragadna Hazánkért,
'S futna repülyén a' Mars' lobogója alá.

Vagy gazdagfággal meg áldott volna fzerencse,

Franczia véres hadért hozna fegédet arany.

Minthogy nincs aranyom, nincs szolgám, holdjaim, és nincs

Termékenny ugarom; kedves Hazánk' fiait

Buzdittom verssel, melly't Múzsám fújjt Magyar hangon,

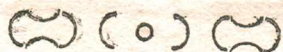
'S Fæbusi kézzel imigy küszködök, harczolok én.

Hogy ha csekély versem' kegyesen fogadod, te, Hazánk'nak

Fénnye! hadért hát ugy nagy fegedelmet adok.

Nem rég' melsze terültt Mecsekünk' tetejére fel hágván,
Két fülem' egy gyönyörű szűz' zokogása telé.
Nem tudván, szomorú hang honnét jöjjön, először
Egy hideg irtózás ált'-hata tagjaimon.
Félelmem szünvén, kezdtem tusakodni magamban;
Hallok é? vagy képzés csallja, be tölti fülem?
Kedves *Achillejét* véltem jajgattja *Thetis*, vagy
Biblis Caunussát, vagy *Galathea Acist*,
Ujra sírást hallok; zokogás be hat újra fülembé,
Hallok sűrű nyögést, és vele jajj szavakat.
Nem bizván hát érzékenyséгимbe, meg állok,
A' hanghoz közelebb járulok, és sietek.
Már közelebb jutván, izemem' egy szép szűzre szegeztem,
Melly zold dombocskán ül vala bánatosan.
A dombocska felett egy dupla kerestt (Fejedelmek',
Es Papok' eke, Hazánk' czímere) volt, 's ragyogott.
(Czímeredet látván, már jól tudom, hogy Te ki légy, ó
Kedves Hazám! szívető édes Anyám, öröömöm.)
Ült keseregve amott: sűgár testét be takarja
Gyáz ruha, barna fejét fátyol övedzi vala.
Bánatos arczatit meg emélttő bűra eresztí,
Meg görbitti nyakát, térdire rakja Kezét.
Homloka felhőzik szomorú, méltatlan homálllyal,
A piros ajka keserg, zápora molsa szemet
Könnyének, 's hervadt tulipán kéntt a' nyaka csügg le,
Test állása mutat szív epedést, szomorút.
Szép hajait tornyos tetejéről ő le eresztve,
'S tépve, nyögések közt végre ezekre fakadtt:

„ Nem-

Nemzetem! hogy ha vagyon még benned régi Magyar vér,
És ereidben jég nem foly helyette, ha az
Önn javadat szereted, 's kedvelled az édes Anyádat.
Hallgas'sd meg panaszim', bánatimat ne ujítsd.
Én ama szép Haza (melly rég' mint gyönyörű ki kelet jó
Illatu fűvekkel, buza' kaláisszal heves
Víg nyár ártatlanul bújálkodik, a' kebelemben.
Tarték mindeneket bőven el-annyira, hogy
Egyben rá lehetett nálam mind arra találni
Mellyet egyéb helyeken szertte keresnie kell.
Bő adományaimat még kül földekre is hordták,
'S használták azokat, még is elég maradt.
Nálam fárga *Ceres* melly bőven aratta keresztit,
Melly bőven tölté *Bacchus* az hordait. A'
Sok nemű marhának melly nagy volt a' ~~lokaságát~~
Hány paripát adtam régi lovanczám alá.
India' kincs-tárit nem rakta meg annyi javakkal,
Annyi kalászt nem adott *Sícilia'* mezeje.
Szép Magyar öltözetim piperés *Lydiát* meg haladták,
Jó boromat minden' szája emelte Egig.
Nemzettem fiakat, kik erős, 's hív oszlopi voltak.
Kedvelt Annyoknak; kiknek az oldalra
Vért ki eresztő kard, törvény illet kezeikbenn,
És védelmezték édes Anyok' kebelét.
Voltak *Kátóim*, 's ékes szólló *Ciceróim*,
Volt mezeimbe vitéz *Scævola*, és *Scipio*.
Ékeskedvén laurussal, 's zöld pálma fa' ággal
Mind kinn, mind benn volt sok diadalmam azért.
Voltak *Curtiusim*. Diadalmaim hogy ha le dőltek,
Ujra fel álltatták *Fábiusim* azokat.

Róma! vitézeidet fitogassd bár, Trója! te Hectort,

En fiaim közül is voltak illy katonák.

Nemzetem a' viadal piaczon, mint kő fal, úgy állott

Ellenségeinek rettenetes vala Ő.

Régi vitézségét nem is emléttem. Neve terjedt

Herkuli oszlopokig, 's a' magas égig hatott.

Szittyai Országból ezen áldott földre le szálván,

En r'ám nem más, csak fegyvere' éle talált.

Még Fejedelmei is esedeztek előtt segédért,

Hogy ha egy ellenség támadá; A' Magyarok'

Hívségébe reménnyeket helyheztetve, kerestek

Nálak védelmet. Trézsia példa lehet.

sebesen

Mint havakat, vagy sűrű jég-essőnek haragját

Hátul hordja *Notus*, a' Magyar úgy ki rohant.

'S pusztított mindent, míg nem szemlélte örömmel,

Hogy már állhatatos Treza' fején korona.)

Most mint árvá, magán szakadott, és ágon akadt egy

El lankadt erejű kis madaracska, ime

Küszködök inséggel, veszedelmemhez közelítve,

'S éltem fogytához jutva kesergek imitt.

O!

O! Fiaim! tetemes sebem irgalmas karokat vár,
Hát rátok szegezem könnybe merültt szememet.

Nagy Lelkű Magyarok! bajnok, 's hiv Nemzet, Anyátok
Honnyotok, haldaklik, még remegő szavaim
Hozzátok fordítottom; Tőletek én segedelmet
Kérek, az önn javatok kéreti én velem azt.
Ujra vad had dagadoz: Francz nyervén ujra szerencsét
Engemet is végső durva veszély fenyeget.
Hogy ha tehát olyan nemes ősekkel dicsekedtek,
Hogy ha azoknak nagy tettei benneteket
Egy nemes irigységre hevittenek, hogy ha akartok
Hallhatatlanságot nyerni, 's vitézi nevet.
Mennyetek, és mivel a' Haza és Fejedelmetek híjj, ha
Régi vitézségnek képe előttetek az
Elmétekbe forog, fegyverbe rohannyatok, indulj
Ifju! siess, az hová híjj nemes indulatod.
'S szorgos Átyádnak, drága Királyodnak szeretése,
'S a' köz jó, 's nagy név, melly bizony állhatatoss'b
A' Marpeziusi ércznél, 's szóval: hová a' szép veszedelmek
Hivnak, Francz' vérből egy patakot meg erressz.
Tarka kokardáját diadalmassan le tiporván
Álnok, hamis lelkét a' pokolokba taszitts'd.
Öt't fiaim! szaporán készüljetek arra tanítani,
Hogy mint kellessék bántani néki Magyar.
Mennyetek óh fiaim bátrann, óh mennyetek, épen
Hordozzon Magyarok' Istene benneteket."

ad. 2.
49. L. 26. R. 2. 28811.